

f 0.60*

JOCHEM JOFEL

WERELDREIZIGER

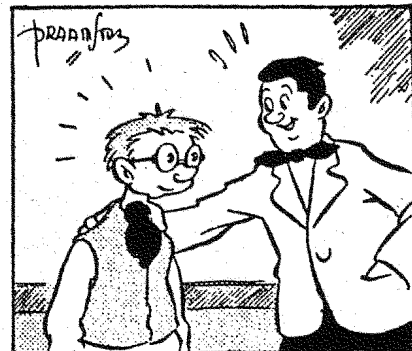
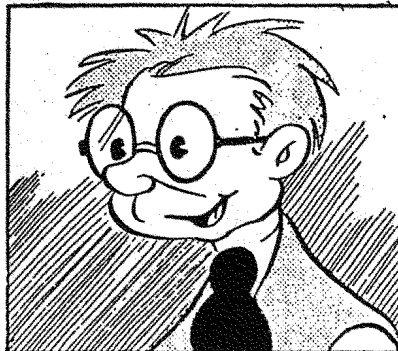
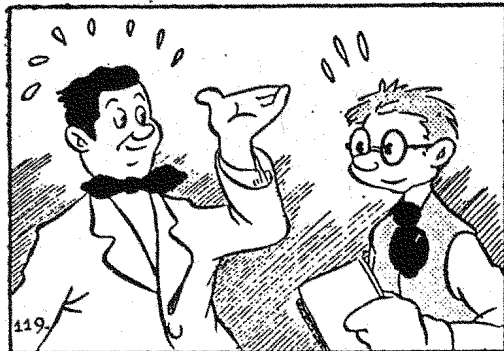
en

DE ZWAARTE-
KRACHT
MACHINE

door Siem Praamsma

1e Serie, 4e Deel

119 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmaschine

ADEMLOOS van spanning nad Jochems neefje, Flip Flits, het jeugdavontuur van zijn oom „De erfenis van den ouden Jofel” gelezen. Hij had de laatste bladzijde nog niet omgeslagen of hij was al hard hollend op weg naar zijn dapperen oom, om dien nog eens honderd en één kleine bijzonderheden te vragen. Een prachtig boek, oom Jochem”. hijgde Flip. „Want bent u knap en dapper.”

„Och, waarde neef”, glimlachte Jochem bescheiden, „het is eenvoudig een kwestie van zelfvertrouwen en plichtsbetrachting. Je begrijpt natuurlijk wel, dat je maar niet één

twee drie zo'n dappere figuur wordt. Daa: is een hele oel voor nodig! Maar ik geloof wel, dat jij, wanneer je maar goed je best doet en alle raadgevingen van mij opvolgt, over een jaar of tien ook een flinke jongen zult zijn!”

„Zoudt u denken, oom Jochem?”, vroeg Flip Flits met een stralend gezicht.

„Zeker, zeker, beste neef. En om te bewijzen, dat ik een diep vertrouwen in je koester, benoem ik je van nu af tot mijn chauffeur, mijn particulier secretaris en mijn leerling. Ik heb op het ogenblik iets zeer merkwaardigs bij de hand. Ik

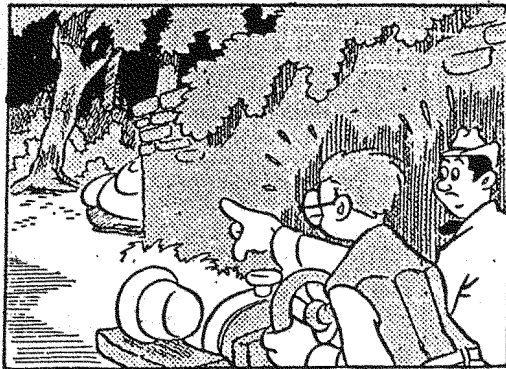
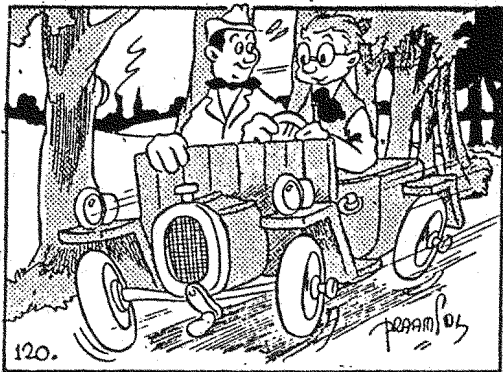
heb heel zonderlinge dingen vernomen over professor Dionysos Denkert. Nu wilde ik dien geleerden heer eigenlijk eens gaan opzoeken om in de eerste plaats wat foto's bij hem te gaan maken...”

„En in de tweede plaats?” vroeg Flip gretig.

„Nieuwsgierigheid past de jeugd niet, jonge vriend”, zei Jochem voor naam. „Overigens zou ik het zeer op prijs stellen als jij van het een en ander aantekeningen wilde houden. En nu, laten we gaan, op naar Dionysos Denkert.”

(Wordt vervolgd.)

120 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

EEN ogenblikje later zaten Jochem en Flip samen in de auto op weg naar professor Dionysos Denkert.

Flip zat met een trots, maar toch enigszins bedenkelijk gezicht achter het stuur. Jochem keek hem opgewekt aan.

„Ja, beste jongen,” sprak hij, „het gaat hier om een nieuwe uitvinding van den professor. Waar het precies om gaat weet ik niet maar in ieder geval is het iets héél merkwaardigs.

Ik wilde er graag eens wat meer van weten, en het lijkt me wel goed, dat ook jij daar iets van opstrijkt.”

„Oké, oom,” grinnikte Flip achter zijn enorme brilleglazen, waarachter bijna zijn hele gezicht schuil ging.

Oom en neef waren inmiddels bij het huis van den professor aangekomen. „Kijk daar eens!” riep Flip met een geheimzinnig gezicht uit.

„Wat is er? Waar wijs je naar?” vroeg Jochem verwonderd.

„Daar staat een auto,” zei Flip ern-

stig, „ik vind dat eigenlijk héél verdacht. Ik vraag me af: wat doet die auto hier?”

Opnieuw was Jochem verbaasd. „Klets niet, neef,” bromde hij korzelig. „wat is er nu voor verdachts aan een doodgewone auto. Als je zó begint dan kom je nooit aan een eind...”

Flip zweeg gepiqueerd en stapte achter zijn verstandigen oom de auto uit

(Wordt vervolgd.)

121 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

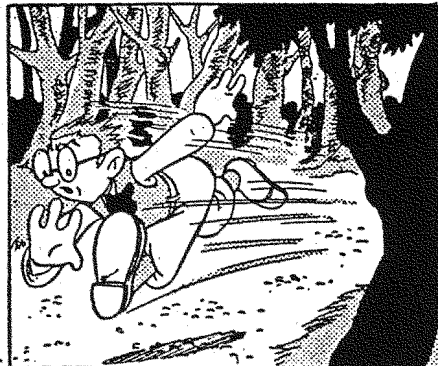
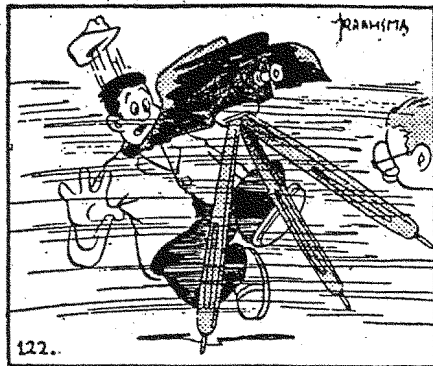
DE professor bleek op een uitgestrekt landgoed te wonen. Want Jochem en zijn neef moesten nog een héél stuk door een groot bos lopen eer zij een vreemdsortig wit gebouw in het lommer zagen liggen. „Aardig huisje,” vond Flip. „alleen maar jammer, dat het een beetje ouderwets is, ofschoon ik wel van antiek houd. Is dat nu het laboratorium van die... eh... dinges?” „Runderstaarten, runderhoofden,” sprak Jochem krachtig, „dan nog altijd professor Dinges, beste jongen. Overigens heet de goede man Den-

kert, professor Dionysos Denkert!” „Zullen we naar binnen gaan?” vroeg Flip. „Een ogenblikje,” zei Jochem, „eerst even een plaatje maken van dit merkwaardige Romeinse bouwwerk. Zolets is altijd weer aardig, altijd weer leuk!” Hij richtte de lens van zijn camera op het laboratorium en scharrelde wat met een zwarte doek. Flip stak met een eigenwijs gezicht een sigaretje op. Oom Jochem was toch afwezig! Vanonder de rouwsluier stegen intussen onversaanbare, ge-

smoorde klanken op. Plotseling liet Flip zijn rokertje van verbazing uit zijn mond vallen. De deur van het witte gebouw werd met een smak opengekletst en met grote snelheid kwamen enige gestalten naar buiten rennen, zó snel, dat Flip eigenlijk alleen maar een paar grijze strepen onderscheidde en verder niets. Jochem, die hier niets van bemerkte, mompelde argeloos en lieflijk: „Even naar het vogeltje kijken.” ¹⁰ ¹¹ knipte af.

(Wordt vervolgd.)

122 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmaschine

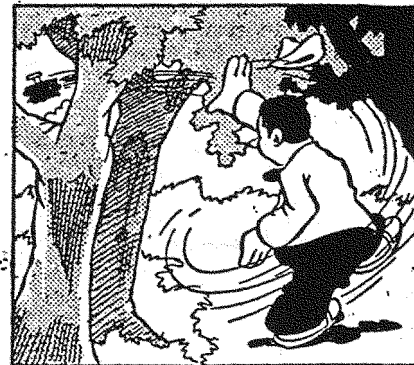
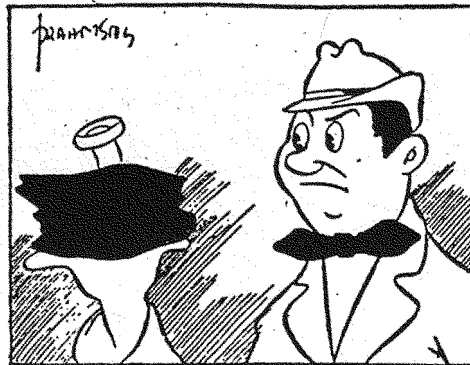
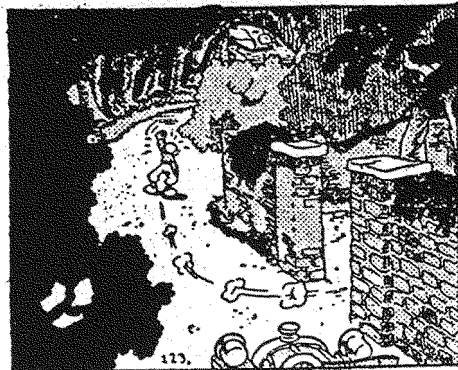
DE flitsende gestalten letten echter helemaal niet op een gevleugeld diertje, integendeel: een geroffel van denderend op het klinkerpad neerstampende voeten kwam recht op Jochem af. Deze dook juist onder de doek uit en wilde net tegen Flip zeggen: „het is gebeurd,” en toen was het al gebeurd. Het voetgestamp was oorverdovend gewor-

den, en op hetzelfde ogenblik werd Jochem met camera en al tegen de grond geslingerd. „Wat hoor ik toch voor een merkwaardig lawaai?” was zijn laatste gedachte. Want in een seconde hing hij al als een brok oud vuil tegen een boom. En toen hoorde hij helemaal niets meer. De fraaie camera lag ineengedrukt als een droge spons in het gras.

Flip had het toneel van verwoesting met grote, geschrokken ogen aangezien. Eerst werd hij boos, maar toen hij bemerkte, dat niemand verscheen om zijn oom op de been te helpen, werd hij echt nijdig, woest.

„Blijf eens staan als je durft,” riep hij met mannelijke stem en hij begon gezwind het bospad af te huppelen.

123 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmaschine

MISSCHIEEN durfden de flitsende gestalten wél te blijven staan, maar het is in ieder geval zeker, dat zij het niet deden. Er zat iets sprookjesachtigs in het gehele voorval. Hijgend rende Flip het bospad af en toen hij bij het grote hek aan het begin van de oprijlaan kwam, was hij daar nog net vroeg genoeg om de auto, die hij steeds zo verdacht had gevonden, te kunnen zien wegrijden. „Dacht ik het niet, gemenerikken,” schold Flip, „er was iets zonderlings

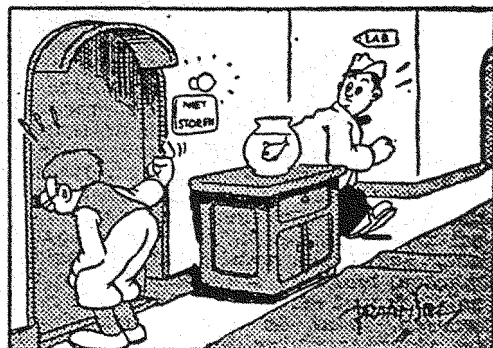
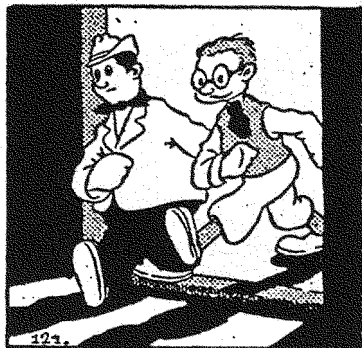
aan die tuf-tuf. Had ik nou maar direct de banden van dat vekikel doorgeprikt met mijn dasspeld. dan...” Wat er „dàn” gebeurd zou zijn, wist hij niet in details en zelfs niet in grote trekken, maar iets verschrikkelijks zou het zeker geweest zijn.

Inmiddels was onze Jochem weer wat van zijn salto mortale bijgekomen. Hij had zich gelukkig niet erg bezeerd, alleen voelde hij een flinke buil boven zijn rechteroor opkomen. Met een weemoedig gezicht bekeek

hij zijn ingedeukte camera. „Goeie, trouwe, ouwe camera,” zuchtte hij met tranen in zijn ogen. „Tien jaar lang hebben wij alle lief en leed samen gedeeld. En dat je nu aan je eind moest komen door de wilde escapades van het hardlopend mensdom. Rust zacht, beste camera.” En met een geweldige zwaai slingerde hij het gammele geval het bos in. Met een slag sloeg het aan gruiseltjes tegen een boom. „Rust zacht,” snikte Jochem.

(Wordt vervolgd.)

124 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmaschine

„HEB je ooit zulke zonderlinge dingen beleefd?” snapte Flip toen hij weer hijgend naast zijn somberkijkenden oom stond. Deze antwoordde niet, maar keek zijn neefje minachtend aan.

„Kom, Flip” zei hij dan, „per slot van rekening zouden we den professor gaan bezoeken. Laten we dat plan na dit voor jou ongewone oponthoud dan maar volvoeren.” En de daad bij het woord voegend nam hij zijn neefje bij de arm en stapte op de nog steeds geopende laboratoriumdeur toe.

Verwonderd en ook wel een beetje

angstig betraden zij een grote zaal die vol stond met allerlei vreemde werktuigen, flessen en rijen boeken. Het was er doodstil.

„Waar zou de professor zijn?” fluisterde Flip geheel onder de indruk van de plechtige rust, die hier heerste. Jochem haalde zijn schouders op. Dat was me ook een vraag; hoe kon je daar nou antwoord op geven.

Ze gingen opnieuw een deur door en nu kwamen zij in een doolhof van gangen en trapper. Er waren echter overal op de muren bordjes aange-

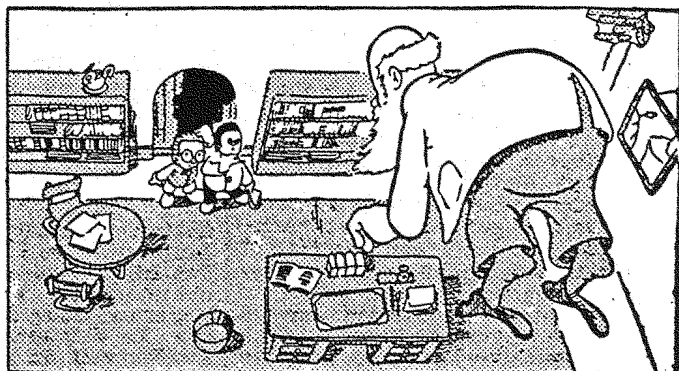
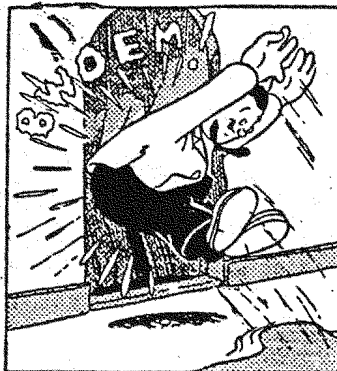
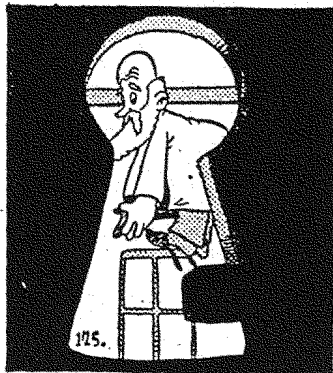
bracht, zodat de bezoekers niet behoefden te verdwalen.

„Oom! Oom!” riep Flip plotseling uit, „kom hier eens kijken. Hier is het privékantoor. Maar er brandt een rood lampje bij het bordje „niet storen!” Zou de professor dan bezoek hebben?”

Jochem voelde zich kriebelig worden. „Vraag toch niet van die onmogelijke dingen, Flip!” viel hij boos uit. Maar Flip hoorde dat al niet meer want hij had zeer onopgevoed zijn oog bij het sleutelgat gebracht en zei steeds maar: „O!O!O!”

(Wordt vervolgd)

125 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

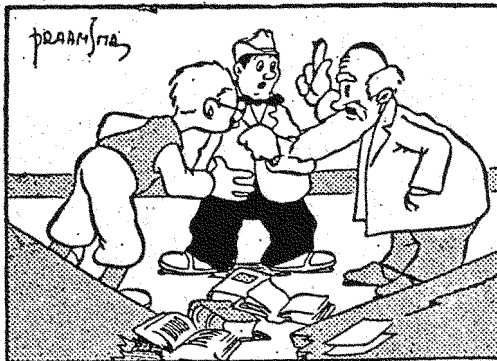
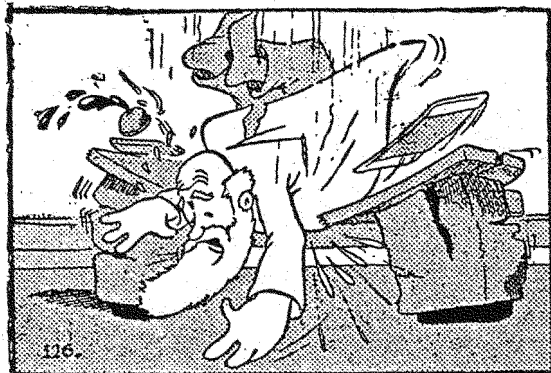

„NETTE mensen kijken niet door sleutelgaten,” bromde Jochem, maar Flip deed zó verbaasd, dat hij toch nieuwsgierig werd. Hij duwde zijn neef opzij en legde zijn oog tegen het sleutelgat. En wat hij toen zag, was inderdaad wel in staat iemands verbazing op te wekken!
Want héél hoog, tegen het plafond van de ruimte aan de andere zijde van de deur hing een oude heer met een lange witte baard, een kale, gimpelde schedel, en een gezicht, dat tegelijkertijd angstig, gemelijk, zonderling, lachachtig en boosaardig was.

Wanneer wij hierboven echter zeiden „hing”, dan is dat niet geheel juist, aangezien hij om zo te zien nergens aan hing, hing hij ook niet, maar zweefde hij. Warempel, de oude heer zweefde! En de oude heer was niemand minder dan professor Dionysos Denkert in hoogst eigen persoon.
Toen Jochem enigszins van zijn verbazing bekomen was, tikte hij bescheiden op de deur.
„Wie is daar?” hoorden zij den professor brullen
„Ik!” siste Jochem terug door het sleutelgat

„O!” antwoordde de oude baardman; „dan is het goed. Kom maar binnen. Maar je zult eerst de deur even in moeten trappen, want ik ben ingesloten door twee schurken en die hebben de sleutel meegenomen en mij hier laten zweven!”
„Oké,” galmd Jochem terug, en nam meteen een flinke aanloop en dook in één keer dwars door de deur heen.”
„Morgen, heren,” riep de professor naar beneden. „Maak het je gemakkelijk, doe of je thuis bent. Maar ga niet vlak onder mij staan, want ik geloof, dat ik straks.....”

126 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmaschine

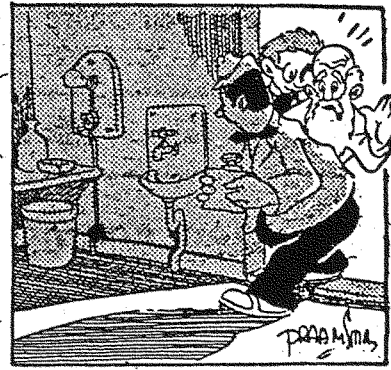
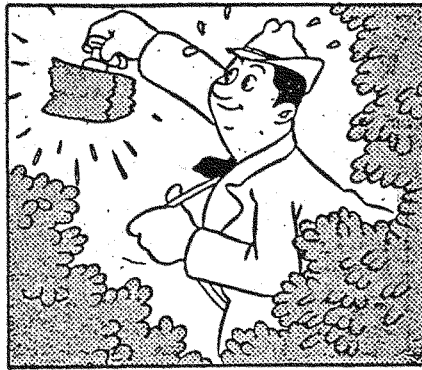
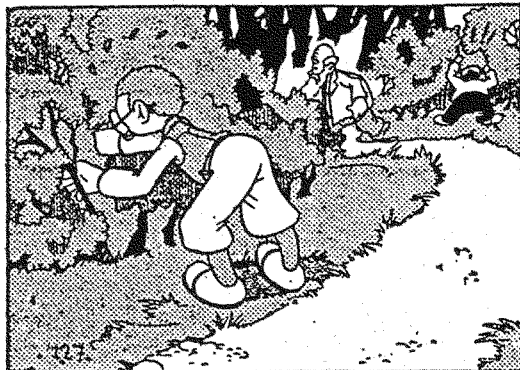
WANT ik geloof, dat ik straks naar beneden val," had de professor willen zeggen, maar aangezien hij al op de grond lag vóór hij was uitgesproken, had het niet veel nut meer de zin af te maken. De professor was met zijn oude body krakend op zijn bureau geslagen, maar merkbaar had hij niets gebroken, want hij krabbelde bleekjes overeind, terwijl hij aandachtig enige blauwe plekken wreef. „Jochem Jofel en Flip Flits”, stel-

den de oom en neef zich met een buiging voor. „Aangenaam, aangenaam,” kuchte het oude geleerde heertje, „ik heb je naam al eens vernomen, mijnheer Jofel. Als jullie voor mijn uitvinding kwamen, dan zijn jullie overigens een beetje te laat, want die is mij enkele ogenblikken geleden ontstolen door twee andere belangstellende heren, die er overigens veel ongunstiger uitzagen dan jullie. Die uitvinding zat in een klein koffertje, jongelui, en met dat

kleine koffertje kan ik alles, wat niet aan de aarde vastzit, op een willekeurige hoogte boven de grond laten zweven. Als het koffertje niet verder dan duizend meter van het zwevende voorwerp verwijderd wordt dan blijft het zweven ook...” „Alsjeamenou,” verbaasde Jochem zich, „en dat bent u nou kwijt? Ontzettend is dat... Maar wacht eens even! Ik heb een idee! Ik heb misschien nog een foto van die schurken!

(Wordt vervolgd.)

127 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

INDERDAAD had, zoals een ieder zich natuurlijk zal herinneren, Jochem Jofel enkele ogenblikken vóórdat hij van de voet werd gelopen, een foto gemaakt en er bestond een zeer grote waarschijnlijkheid, dat de van-de-voet-lopers — die vanzelfsprekend dezelfde waren als de boze dieven — op dit kiekje waren vereeuwigd. Maar het fototoestel lag in gruiseltjes in des professors tuin. Dit nam echter niet weg, dat de prof., Jochem en Flip gezamenlijk een diepgaand onderzoek tussen de struiken

begonnen in te stellen. Na vijf minuten slaakte onze wereldreiziger een triomfantelijke juichkreet en dook met een rood hoofd uit de bladeren op, terwijl hij vol enthousiasme de stoffelijke resten van de camera in de hoogte hield.

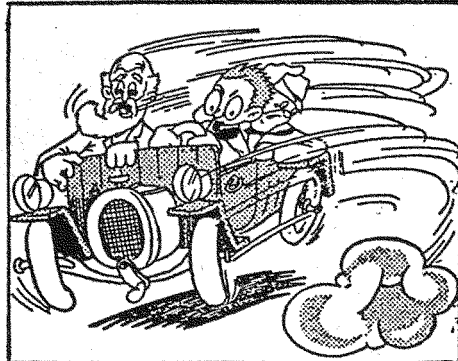
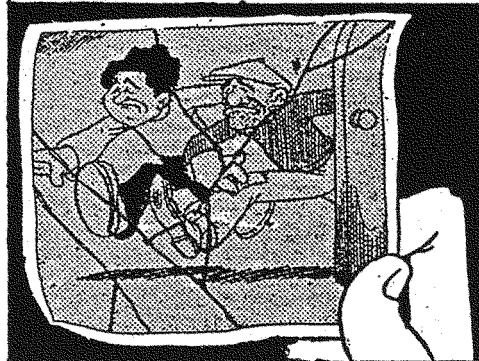
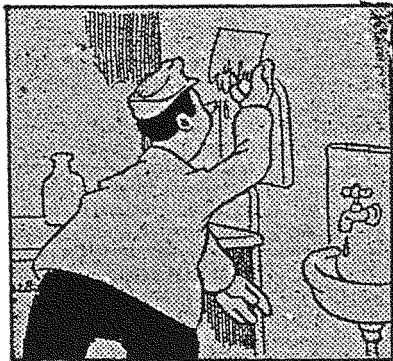
„Heeft u eer donkere kamer, professor?” vroeg Jochem.
 „Natuurlijk, natuurlijk,” kuchte het geleerde oude heertje opgewonden, „mijn laboratorium is van alle gemakken voorzien. Eeste meneer Jofel, u kunt zich niet voorstellen hoe

blij ik ben, dat u hier met uw neef gekomen bent.”

„Och, dat kan ik mij zeker voorstellen,” deed Jochem nuchter, „ik heb dergelijke gevalletjes al zoveel bij de hand gehad. Het is een kwestie van je hersenen gebruiken, professor...”
 „Juist, juist,” zei de professor bescheiden, „als je je zo met zwaartekrachtmachines bezighoudt, dan verlies je de werkelijkheid wel eens uit het oog. Overigens, meneer Jofel, hier is mijn donkere kamer.”

(Wordt vervolgd)

128 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmaschine

JOCHEM deed glunderend de deur van de donkere kamer achter zich dicht en begon als een geroutineerd vakman te scharrelen en te goochele met allerlei vreemde pannetjes en flesjes en met zijn overleden came-a.

„Net wat ik dacht,” mompelde hij, toen hij het toestel had open gemaakt, de plaat aan gruzeltjes. „Ik zal proberen al die stukjes te ont-wikkelen en dar het vermoedelijk deel, waarop de twee dieven met het

kostbare koffertje staan, te ver-groten.

Een hele tijd was Jochem ingespan-nen aan het werk maar tenslotte verried een hoge juichkreet, dat hij volkomen geslaagd was.

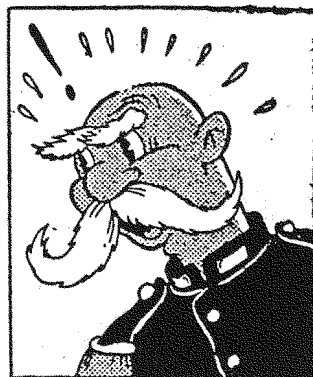
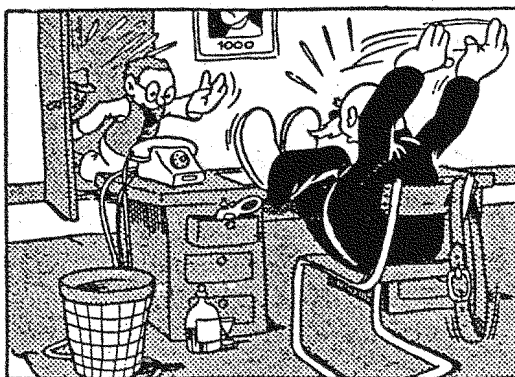
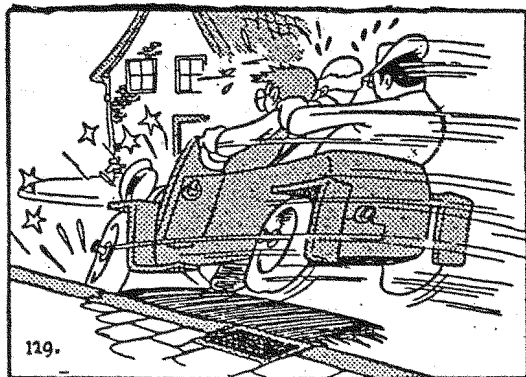
Hoofdschuddend bekeek hij een ogenblik het kiekje, waarop twee boosaardige lieden stonden afge-beeld. Dan rende hij echter snel naar het laboratorium, waar de prof en Flip al ongeduldig zaten te wachten.

„Eureka,” jubelde Jofel. „Nou heb-ben we het ergste achter de rug. Nou hebben we die smerige rovers zò in hun nekvel. Kom mijne heren, wat ik u verzoeken mag, volg mij We gaan direct naar commissaris Brombeer!”

Met zijn drieën holden ze naar Jochems autootje. Flip sloeg meteen roekeloos de motor aan en in minder dan geen tijd schoten zij pijsnel naar het hoofdbureau van Politie.

(Wordt vervolgd.)

129 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

„MENEER... eh... Dinges“, vroeg de professor angstig aan Flip Flits, „zoudt U misschien iets minder snel kunnen rijden?“

„Professor“ antwoordde Flip, „ik ben geen meneer, ik heet geen Dinges en bovendien pleker ik er niet over om vaart te minderen. Denkt u maar, dat dit snelle rijden om uw eigen bestwil is.“

De professor kuchte zenuwachtig, en

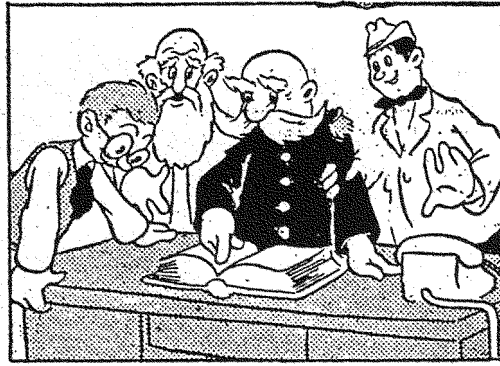
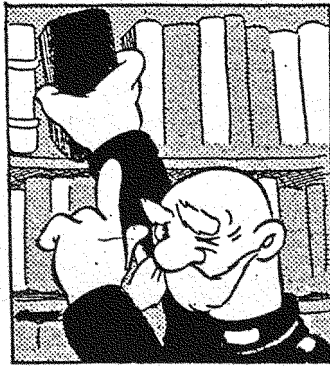
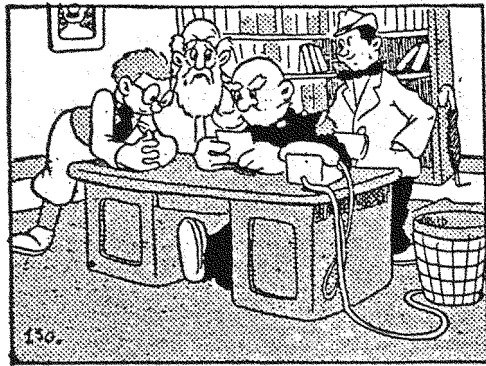
er viel een pak van zijn hart, toen de auto krakend stil hield voor het hoofdbureau van politie.

Jochem en zijn neef stormden direct de wagen uit, den armen ouden, geleerden heer achter zich aan sleurend. Commissaris Brombeer zat gezellig met zijn benen op het bureau en deed een middagdutje. Hij droomde, dat hij heerlijk achter een hele troep misdadigers aanzat en juist op het ogenblik, dat hij ze allemaal in zijn

eentje gevangen zou nemen, kwamen Jochem en zijn gevolg met veel lawaai het kantoor binnen. Brombeer werd met een schok wakker, schrok zich een ongeluk, en omdat hij nog zo slaperig was, kon hij niet direct zijn revolver vinden en stak dus uit tactische overwegingen zijn handen maar vast in de lucht. „Ik geef me over!“ brulde hij met een geweldige basstem.

(Wordt vervolgd.)

130 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

JOCHEM had echter de overgave van commissaris Brombeer helemaal niet nodig. Hij schudde de man met de martiale snorren eens goed wakker en duwde hem de foto met de twee boeven onder de neus. „Commissaris, neemt u ons niet kwalijk dat wij u in uw middagrust storen, maar ziet u eens: hier is een foto van twee ongunstige individuen, die een koffertje, bevattende een voortreffelijke uitvinding, van pro-

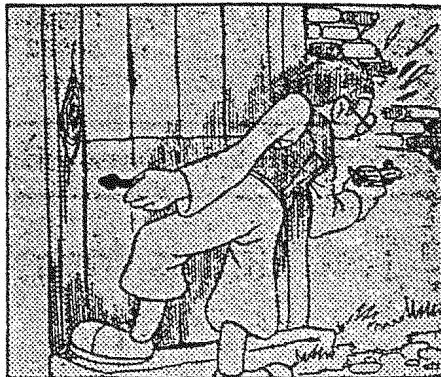
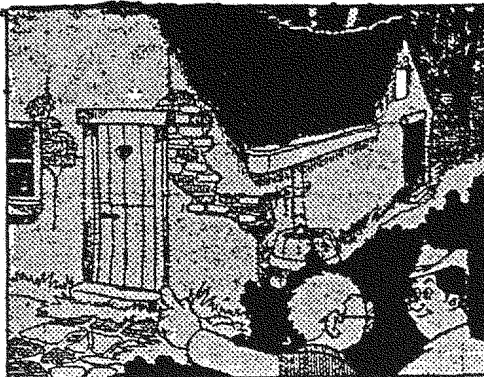
fessor Denkert gestolen hebben. Kunt u niet te weten komen wie deze boosaardige heerschappen zijn?” Nadat de commissaris door deze duidelijke woorden eerst zelf ontwaakt was, ontwaakte ook zijn beroepslijver.

„Laat ik eens kijken,” gromde hij achter zijn geweldige snor. „als ik me niet vergis, o lala, allekruiden in een rundermaag; ik geloof, dat ik al weet wie het zijn. Eventjes in 'boek „M” kij-ën!” Hij haalde een groot dik boek uit

de kast en begon er vol belangstelling in te bladeren.

„Hier mannen” riep hij al gauw, „hier heb ik die twee bewoners van de onderwereld. Het zijn, Roeke en Loos, zij zijn erg berucht en werken altijd samen. Als ze hier in de buurt zijn, dan kun je ze waarschijnlijk vinden in een oude schuur in het zwarte bos bij Polderstad. En als...” Maar commissaris behoefde niet verder te brommen, want vóórdat hij wist wat er gebeurde, was zijn kantoor al weer leeg.

131 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmaschine

DIÉ avond kon men twee schimmige gedaanten in het Zwarte Bos in de nabijheid van Polderstad door de beesters zien sluipen. Het waren Jochem Jofel en Flip Flits die zich met een waar Indiaans instinct onhoorbaar voortbewogen, daar zij de woonstee van Roeke en Loos naderden.

„Dit vind ik nu aardig werk,” gnuffde Flip, „reken maar, dat we die twee bullebijters in minder dan geen tijd bij hun nekvel hebben.”

„Denk maar niet dat het zo gemak-

kelijk gaan zal knaapje,” fluisterde Jochem, „we zullen met deze heren nog genoeg moeite hebben,” en hij voelde nog eens met een pijnlijk vertrokken gezicht aan de buil op zijn hoofd. „En nu: sst, mondje dicht! Ik zie een lichtje branden.”

Ze stonden voor het huis, dat een oud en vervallen indruk maakte. Ze verscholen zich achter een bosje.

Hmmm,” mompelde Jochem, „jij bent nog al klein, neef Flip, jij valt niet zo gauw op. Als jij daarom eens binnen ging neuzen om te zien of

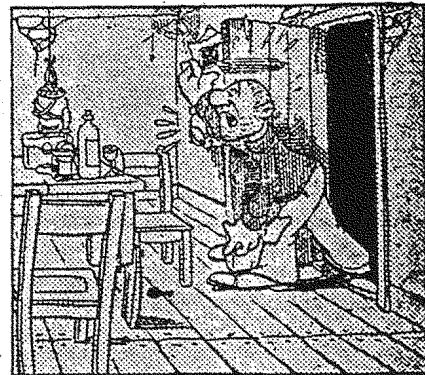
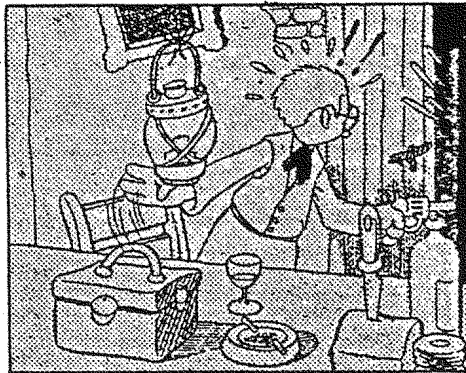
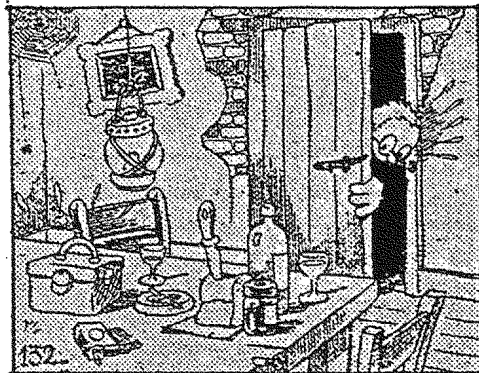
je dat koffertje niet vinden kunt. Dan blijf ik onder het raam staan en fluit als er onraad is. Jij doet natuurlijk hetzelfde!”

„Goed,” zei Flip aarzelend, „als het moet, dan moet het maar.”

„Je zult nog wel eens voor netere vuren komen staan, vent,” merkte oom Jochem minzaam op, „veel geluk, beste jongen.” En hij drukte Flip een revolver in de hand. Een beetje confuus door dat vervaarlijke schiettuig, sloop Flip op de deur toe.

(Wordt vervolgd.)

132 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmaschine

F LIP duwde de deur open en kwam in een donker gangetje. „Tjonge, tjonge, ik zie geen hand voor ogen,” mompelde hij. „Die oom Jochem is ook een mooie, die laat mij het vuile werk opknappen. Maar tja, als ook ik eens een wereldreiziger wil worden, dan moet ik niet kieskeurig wezen.”

Voetje voor voetje schuifelde hij langs een kille muur, tot hij opnieuw op een deur stiet. Héél stil lichtte hij de klink op en deed de deur langzaam open. Omzichtig keek hij

naar binnen. De kamer, die Flip aanschouwde, werd schemerig verlicht door helder maanlicht, dat door de lage vensters binnenviel, en daardoor kon Flip alles zien wat er op de ruw-houten tafel stond.

„Nou, nou, de heren hebben feest gevierd op de goede afloop,” grinnikte Flip. „Daar staan limonade, brood, jam en boter, welja!” Maar Flip kon een vreugdekreet niet onderdrukken, toen hij zag, dat bovendien een klein koffertje, hét koffertje, op tafel stond.

„Het leven is toch niet zo moeilijk,” meende Flip en hij stak zijn hand naar het koffertje uit. Die mening werd echter ogenblikkelijk de kop ingedrukt, want plotseling hoorde de neef iemand de trap afstommen. En die iemand zong met luider stem het lied van „Zilverdraden tussen het goud”. Nu stelde Flip absoluut geen belang in eele metalen en daarom verschool hij zich ijlings achter de deur. En wie kwam daar het vertrek binnen?

(Wordt vervolgd.)

133 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmaschine

Niemand minder dan Loos kwam de kamer binnen. Hij had waarschijnlijk ontdekt, dat er nog een restje limonade en enige broodjes met pekelvlees overgebleven waren en wilde dit nu stiekempjes, achter Roeke's rug om, soldaat maken.

Luidkeels zingend greep de boef het limonadeglas, dat op tafel stond, maar vóórdat hij zijn lippen met de zoete siroop had kunnen bevochtigen, kreeg hij zo'n ontzettende slag op zijn hoofd, dat hij ieder geestelijk contact met

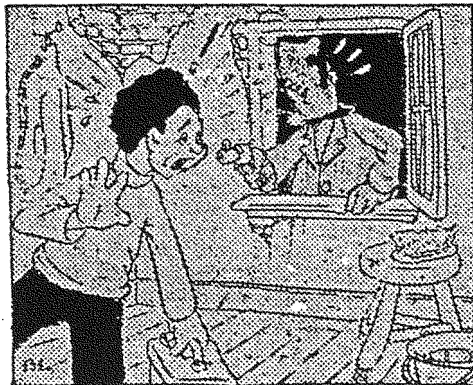
onze aardbol verloor. Daarbij kwam hij echter met zijn hody niet weinig zacht in aanraking met moeder aarde: het hele huis dreunde eryl. Flip had de kolf van zijn revolver met kracht op de schedel van den argelozen Loos doen neerkomen.

„Pot voor meneer" grolde Flip, „het is altijd weer leuk, zo'n gevloerde boef. Nu is de kunst tenminste vrij. Hier met dat kistje.." en Flip stak zijn hand ten tweede male naar het begeerde voorwerp uit. Doch wederom stak er iemand een spaak in het wiel.

En deze spaaksteker was Roeke, die strijdlustig met de „limonadekruik" xwaalde.

„Onze zoete dranken verzwelgen, hé". brulde hij naar den geschrokken Flip. „Onze broodjes met pekelvlees incasieren, hé? Dat zou je wel willen, vader! Ik zal jou es effe leren hoe wij, mannen van de vlakke met nieuwsgiefige jongetjes omgaan! Hier, pak an!" Bengst! zei de kruik en barstte in tweeën, en liet zijn smakeltjke inhoud achter op Flip's haar, hoofd en schouders.

134 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

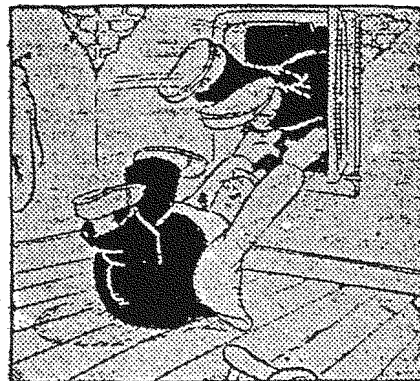
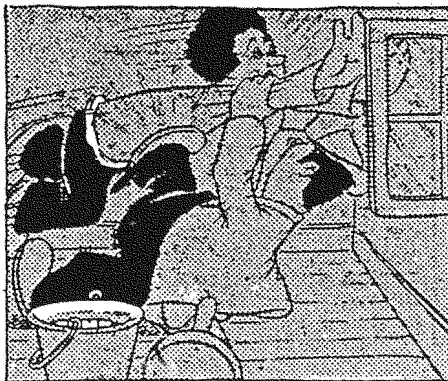

„Zo”, zei Roeke, „en nou zal ik eerst maar eens dat koffertje in veiligheid brengen, want daarvoor zal je hier wel hebben staan rondkoekeloeren”. Flip antwoordde niet; hij verwijfde in hoger sferen, en lag broederlijk naast Loos. „Ook van Loos heb ik voorlopig geen last meer”, grinnikte Roeke verder, „misschien kan ik nu wel de hele beloning in mijn eentje in

de wacht slepen! Ja, Roeke, jij bent een slim kereltje, al zeg ik het zelf!” „Het is maar goed, dat je het zelf zegt, heer Roeke”, klonk eensklaps een stem achter hem, „want een ander zegt het niet, zie je!” Achter Roeke stond, met een honingzoete glimlach om de lippen, Jochem Jofel voor het geopende raam. „Zet het koffertje neer, steek de handjes netjes in de lucht en ga maar in een hoekje staan!”

Roeke zei heel erge, lelijke, boosaardige woorden tegen Jochem, maar kon niet veel anders doen, dan Jochems bevel opvolgen. Jochem klom, de boef Roeke niet uit het oog verliezend, door het smalle raampje naar binnen. Maar het ongeluk wilde, dat het raampje tamelijk smal was en Jochem tamelijk gevuld, zodat hij erg moest wringen en zo kon het plotseling gebeuren, dat...

135 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

JA, zo kon het plotseling gebeuren, dat heer Roeko zich omdraaide en op Jochem toevloog. De wereldreiziger liet van schrik zijn schiettuig vallen.

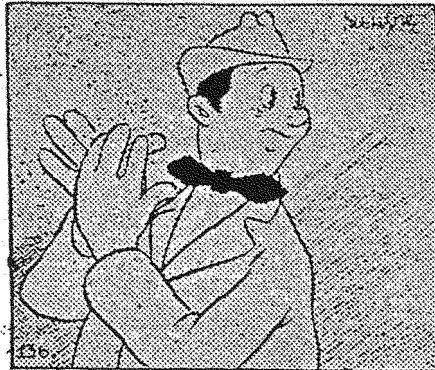
„Akkaboekiewouwen, dikke drapoor”. brulde Roeko. „ik zal jou wel eens leren je neus in andermans zaken te steken. Ik lust je, vader, met boter en suiker... ik zal je levend opeten, ik zal je wurgen, ik zal je roosteren in een hoogoven, ik zal je

een baan geven bij het M.G., ik zal... ik zal je haren uit je hoofd verwijderen met nijptangen, ik zal... Wat hij nog meer voor verschrikkelijks zou doen interesseerde Jochem echter niet in het minst. Bliksemsnel had hij zich hersteld. Hij greep den woest op-hem toe stormenden Roeko stevig bij diens armen vast en plaatste zijn rechterbeen tegen diens maag. „Dit is om zo te zeggen de Jiu-Jitsu-maagworp. Die

kan nooit missen, heer Roeko, ik kan je die voor een volgende ontmoeting sterk aanraden. Maar dan moet je mij ook willen nutigen zonder boter en suiker. Zonder dje kostbare ingrediënten ben ik trouwens al smakelijk genoeg. En jou lust ik wel rauw, vooruit maar...”

Met die woorden kwakte Jochem heer Roeko met een fikse zwaai het raam uit De boef maakte gelijk de Franse franc een flinke smak,

136 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmaschine

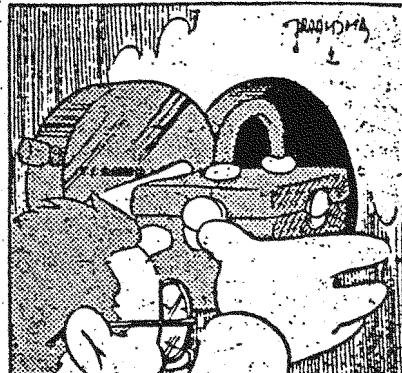
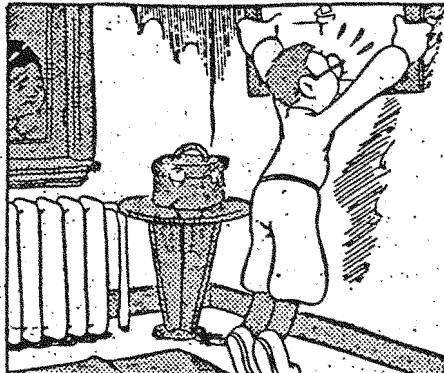

JOCHEM keek nog even uit het raam om te zien of Roeke beneden in het rozenperkje nog tekenen van leven gaf. „Voor het eerste half uurtje hebben wij van jou tenminste geen last meer, snaak,” mompelde hij. Hij sloeg het stof van zijn kleren, stopte de revolver in zijn zak en greep het koffertje. Toen keek hij eens naar zijn neefje, dat nog steeds onder tafel in diepe rust verzónken naast Loos lag. „Nou knaapje,” zei Jochem tegen Flip, toen hij hem op zijn schouders

geladen had, „laten we nu eerst maar eens de frisse lucht opzoeken, dat lijkt mij het beste voor je.” Flip was volkomen in andere sferen en hoorde niets van hetgeen zijn oom verkondigde. Dit was echter voor Jochem geen beletsel om vergenoegd verder te babbelen. „Ja, ja, beste jongen. Zoals je ziet: jeugdige overmoed is niet alles in het leven. Wijs overleg komt pas met de jaren. Je mag mij wel hoogst dankbaar zijn, dat ik je uit deze benarde situatie gered heb, want je had je lelijk in de nesten gewerkt.”

Inmiddels had Jochem zijn auto bereikt en voorzichtig legde hij den bewustelozen Flip naast zich neer. Enthousiast drukte hij op de gaspedaal. Maar toen gebeurde er niet wat, logischer wijze gesproken moest gebeuren. „Asjemenou,” verwonderde Jochem zich. Want inplaats van vooruit te schieten gelijk een nette auto betaamt, verhief het vehicel zich wel een meter de lucht in en kwam met een steenharde knal op straat neer; Flip Flits was onmiddellijk klaar wakker.

137 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmaschine

„HEHO. Oom Jochem, wat ben je nou aan 't doen?” vroeg Flip, terwijl hij zijn ogen opsloeg. „Zijn we op zee?”

„Hallo neefje” zei onze Jofel; „ben je alweer wakker? Vertel eens wat er met jou gebeurd is. Maar neem eerst het stuur maar over, want daarvoor heb ik je per slot van rekening aangenomen.”

Flip stak een sigaret op en vertelde zijn wedervaren. Ze waren al spoedig zo diep in het spannende verhaal verdiept, dat zij niet bemerkten, dat een bekende grijze auto met felle

koplichten hun eigen voertuig op het wiel volgde...

Neef Flip zette eerst als een nette jongen zijn oom voor diens huis af en ging toen zelf, nog een beetje con-fuus en draaierig door de klap met de limonadefles, huiswaarts. Afge-sproken was, dat Flip het koffertje zolang onder zijn hoede zou nemen, aangezien hij thuis een goede safe had, waar het kostbare geval zeker één nacht veilig bewaard kon wor-den.

Wat Flip echter niet wist, was, dat Roeko uit het rozenperkje was ver-

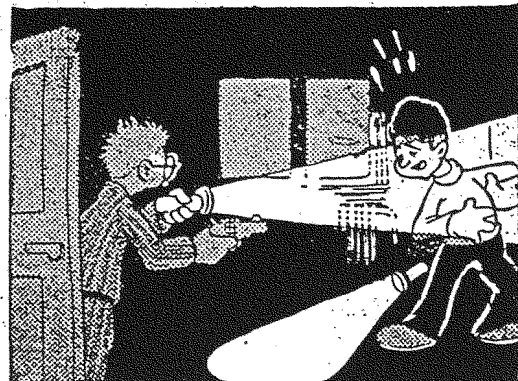
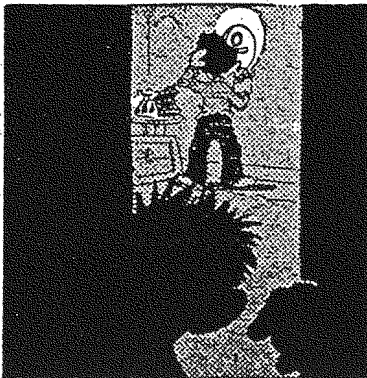
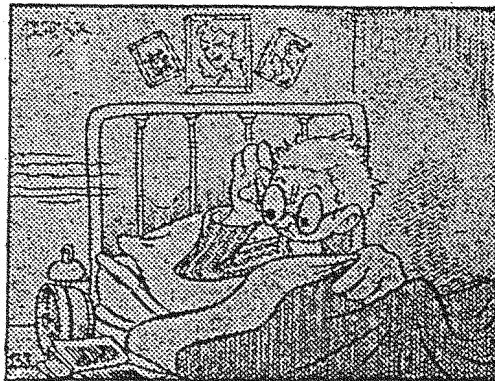
rezen en hem helemaal achterna was gelopen en Flip nu door het venster van diens huis stond te begluren.

Flip was inmiddels naar de achter-kamer gegaan, haalde daar een schil-derij van de muur, opende de safe, die zich daarachter bevond en liet met een zucht van verlichting het koffertje in het donkere hol verdwij-nen.

„Hè, hè,” pufte hij opgelucht, ein-celjik kan ik dan tenminste weer met een gerust hart naar bed gaan!”

(Wordt vervolgd.)

138 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

DADELIJK nadat Flip het schildertje weer voor de kluisdeur had gehangen, ging hij naar bed. En het duurde niet lang of hij sliep als een rund. Doch het genot van deze zoete slaap mocht hij niet lang smaken. Hij was misschien een half uurtje onder ~~zich~~ geweest toen hij ontwaakte door een zacht gerucht, dat uit de achterkamer, waar de safe zich bevond, scheen te komen. „Daar is iets niets pluis, Flip,” zei Jochems neef tot zichzelf, „je moest

maar eens gaan kijken. Waar is je revolver en je zaklantaarn? Aha, hier heb ik ze!”

En gewapend met deze attributen schoof hij zijn bed uit en sloop in zijn pyama naar de deur van de achterkamer. Luisterend bleef hij staan. „Nee, Flip,” mompelde hij, „je hebt je niet vergist!” En héél zachtjes deed hij de deur op een kiertje open.

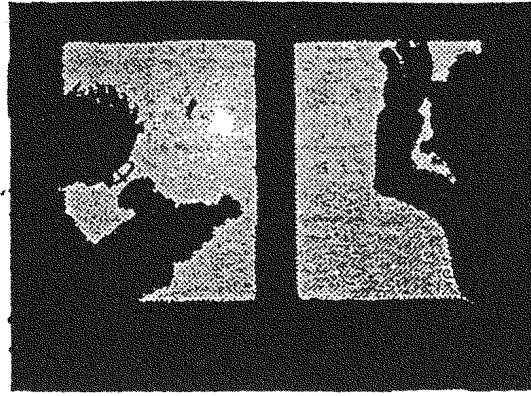
„Wel verdraaid” dacht Flipje, „daar heb ik die vervelende vent alweer.

Ik geloof, dat ik hem zelfs op de maan nog zou ontmoeten. Aan die onaangename ontmoetingen moet ik nu eens voor altijd een eind aan maken.”

Plotseling flitste Flip zijn lamp aan en hij richtte zijn revolver op de nadenkende gestalte van zijn ouden vriend Roeke, die zich een Turkse knorhaspel schrok en van schrik zijn eigen lantaarn uit zijn handen liet vallen.

(Wordt vervolgd.)

139 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmaschine

„DOE je handjes maar weer omhoog”, zuchtte Flip. „Roeke, Roeke, het begint vervelend te worden. Als ik me niet vergis, zien wij elkaar vandaag al voor de derde keer.”

„Assik ik d'r uwes op attent mag wijzen, dan waren de twee vorige keren gisteren. Het is namelijk al over twalef”, grinnikte Roeke als een kellner, die een verkeerde mes-ser heeft gesnoept.”

„Stel ik geen belang in”, gromde

Flip nijdig. „Ik zal er wel voor zorgen, dat ik je niet een vierde keer op een dergelijke manier ontmoet. Je gaat in de petoet.”

„Dat rijmt, meester”, zalfde Roeke.

„Affijn laten we daarom niet treuren de bajes is zo groot.”

„Nee, ik zal er zeker niet om treuren”, zei Flip.

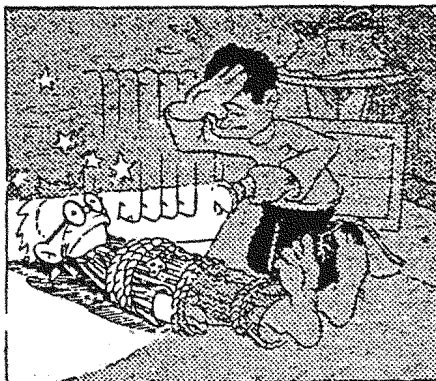
„Pech gehad” was het antwoord.

Of die laatste woorden van Roeke nu een toverformule inhielden, wist Flip niet, maar het was wel een feit.

dat ook de pech zich ogenblikkelijk van Flip meester maakte. Want plotseling ging zijn lantaarn uit en hoe Flip ook schudde en op knopjes drukte, het ding vertrapte het eenvoudig om weer te gaan branden. Vanzelfsprekend maakte de linke Roeke direct van de situatie gebruik: hij tilde zijn voet op en gaf een harde schop tegen Flips hand met de revolver...

(Wordt vervolgd.)

140 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

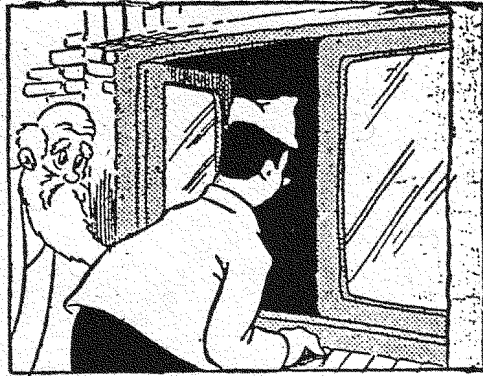
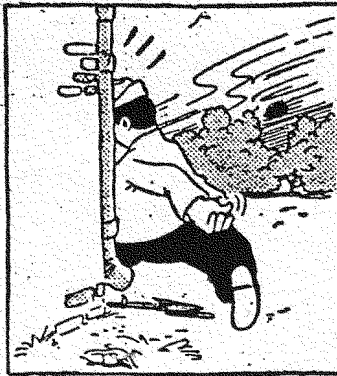

DE revolver vloog uit Flips hand, beschreef vermoedelijk een boog en viel met een doffe slag ergens in de kamer op de vloer. En nu volgde een gevecht, zoals je nog nooit gezien hebt. Het leek wel of er een heel regiment dragonders met een hele stam bosjesmannen aan het vechten was in plaats van een dood-ordinair inbrekertje met een jongetje, waarvan eigenlijk alleen als bijzonderheid te vermelden valt,

dat het een neefje was van den wereldberoemden Jochem Jofel. Er steeg een oorverdovend lawdai uit het kamertje op. Overal zag je armen en benen, hoofden en voeten, neuzen en ringtenen, sterren en kometen, de maan en saturnus... Roeke en Flip zwegen beiden, vermoedelijk omdat ze niet meer wisten waar hun mond ergens uithing. En plotseling was alles voor elkaar en was het doodstil in het vertrek. Flip lag, prima vastgesnoerd door

een elektrische draad, op de grond en Roeke veegde zich grinnzend het zweet van zijn hoofd. „Dat was niet niks,” mompelde de boef, „en nu het koffertje nog even uit die safe halen.” Hij scharrelde een paar minuten met enige obscure instrumenten en dan zwaaide de kluisdeur open. Met een gretig gebaar greep Roeke het koffertje stevig vast en klom opgewekt het raam uit.

141 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

DE volgende morgen waren Jochem Jofel en prof. Dionysos al vroeg bij de hand, in een bijzonder opgewekte stemming, volkomen onwetend nog van hetgeen 's nachts in het huis van Flip was voorgevallen. Jochem belde aan. „Over een paar minuten heeft u uw koffertje terug, professor,” gnuifde hij. „Mmn,” bromde Dionysos in zijn baard, „er is plotseling een voorgevoel in mij gekomen, dat mij minder goede dingen in het vooruitzicht

stelt. Ik geloof trouwens dat je neefje helemaal niet meer thuis is, waarom laat die jongeman ons anders in de vroege morgen zo onbeleefd lang wachten?”

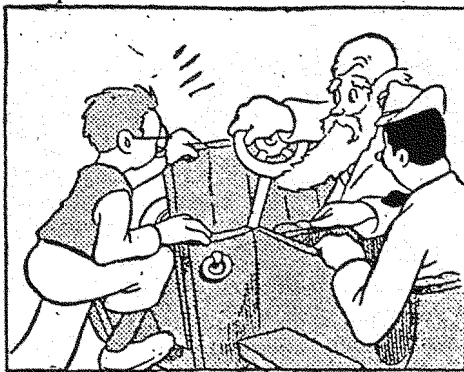
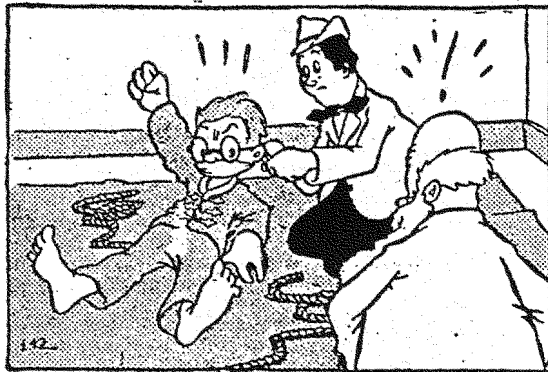
„Hij zal nog de slaap der onschuldigen slapen,” meende Jochem, nu ook minder op zijn gemak, „Flip is nooit uitzonderlijk matineus geweest. En na die klap met de limonadefles zal hij helemaal wel vast slapen.” En hij belde nog eens, héél lang en nadrukkelijk. Maar vanzelfsprekend deed er niemand open.

Toen kwam oom Jochem op het snuggere idee eens aan de achterkant van het huis te gaan kijken. „Misschien staat de achterdeur wel open,” dacht hij hardop.

Ze liepen beiden om het huis heen en vonden daar al gauw het raam, dat Roeke die nacht had laten openstaan.

„Pruimenblubber,” schrok Jochem, „wat deed u nou ook met die akelige voorgevoelens, ze waren nog waar ook, professor. Komt u eens gauw kijken!”

142 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmaschine

EEN vreselijk toneel moesten de professor en Jochem door het openstaande raam aanschouwen. Flip Flits lag gebonden op de grond, de kluis stond open en Flits revolver lag ergens midden in de kamer op de vloer. De professor en Jochem klommen naar binnen en maakten de elektrische draad, die rond Flips armen en benen was gesnoerd, los. „Wawwewewijwediewuwewowe,” meende Flip, daar zijn oom en de

professor nog steeds niet zo, attent waren geweest de doek, die voor zijn mond was gebonden, weg te halen. Hij keek vreselijk boos. „Had je niet wat beter kunnen uitkijken,” zei de professor, terwijl hij de lap voor Flips mond weghaalde. „eerst laat je je met een limonadefles op je kersepit tikken en dan laat je je notabene in je eigen huis mijn uitvinding ontstelen. Dat zou mij niet gebeurd zijn.” „O nee?” antwoordde Flip uitdagend,

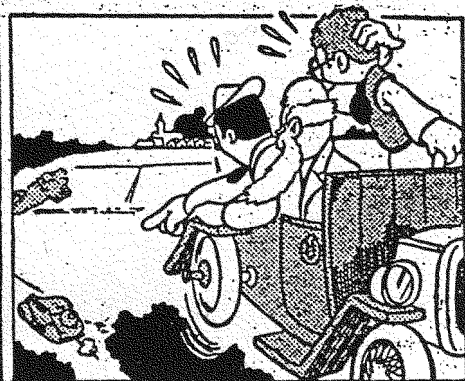
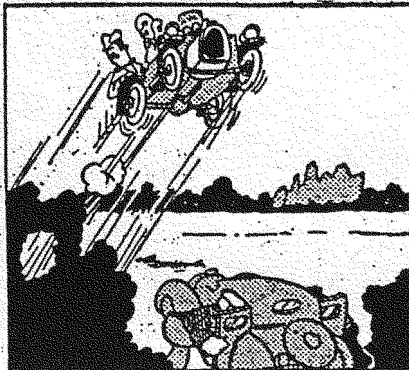
„ik dacht anders, dat dat al een keer gebeurd was!”

De professor zweeg. Gemelijk gestemd stapten ze met z'n drieën in Jochems auto.

„Dat moet er nog bij komen,” dacht Flip. „dat je van die ouwe sok verwijten krijgt. En hardop: „Waar moeten we naar toe, oom Jochem?” „Naar het politiebureau,” zei oom.

(Wordt vervolgd.)

143 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

DE stemming was hopeloos bedorven. Iedereen keek zwart en zelfs oom Jochem kon er met zijn zonnig humeur niets aan veranderen. Ze waren allemaal bezig met hun eigen vervelende gedachten en daarom merkten ze waarschijnlijk niet dat er aan de kant van de weg twee bekende figuren op hen stonden te wachten. Loos stond half verscholen achter de grijze two-seater en had het beruchte koffertje bij

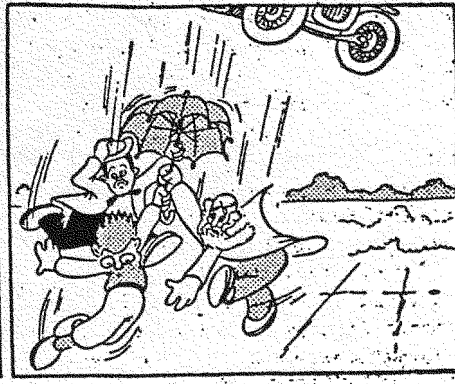
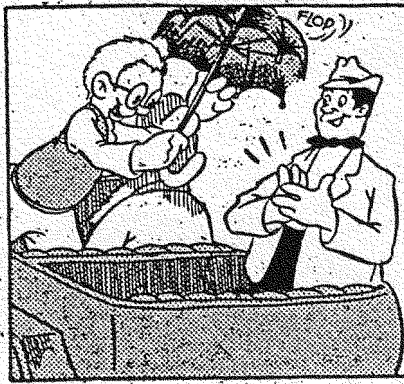
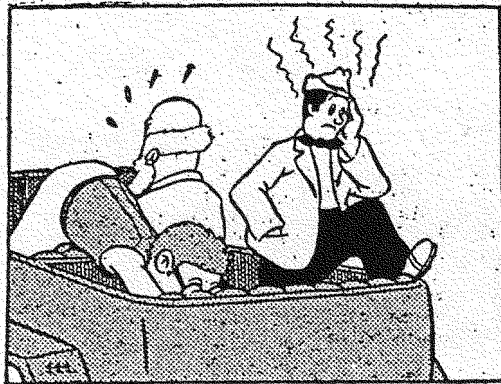
zich op de grond staan. Op een week van Roeke, die zich aan de overkant verdept had opgesteld, stak hij zijn hand in het leren kastje en stelde het geheimzinnige mechanisme in werking.

„Het gaat prachtig,” juichte Roeke, toen ze Jochems auto met de drie passagiers schuin de lucht in zagen gaan. Waar staat ie op? Op twintig meter? Nou, dan laten we ze maar hangen. Kom Loos, laten we

hem smeren. Als we een kilometer hier vandaan zijn, dan valt de auto met het hele stel te pletter. Lekker” „Daar hangen we nou,” zei Jochem, toen de auto tot stilstand was gekomen. Flip zette de motor af. „Als ze duizend meter weg zijn, dan vallen we op ons pet,” deelde de professor kalm mede. „Wat!!!” Jochem en Flip schrokken zich een punt-hoofd.

(Wordt vervolgd.)

144 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

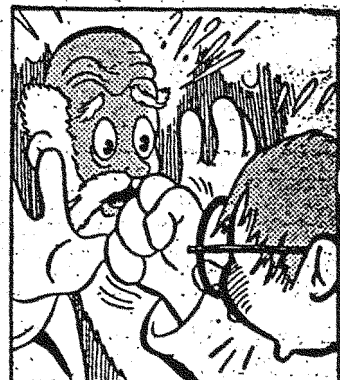

„WAT nu?” vroeg Jochem mistroostig en hij staarde met een enigszins angstige blik naar beneden, naar de goede aarde, die ze een ogenblik geleden onvrijwillig hadden verlaten en waarop ze straks even onvrijwillig zouden neerkletsen. De professor zei niets meer, die was nog steeds kwaad. Flip vertegenwoordigde echter de vooruitstrevende jeugd en gaf de moed niet op. „Ga 'es opzij, oom,” zei hij. „Ik ge-

loof, dat ik nog wel iets weet, waardoor wij ongedeerd op de grond kunnen komen.” Hij rommelde wat onder de achterste zitbank en na enkele ogenblikken zoeken, stak hij triomfantelijk een paraplu in de hoogte. Jochems gezicht veranderde als bij toverslag. Dat was een idee! De parachutisten verlaten het tot neerstorten gedoemde vliegtuig! Komt dat zien! Komt dat zien! Flip zei de paraplu en veranderde in een prachtige, kleine model-

parachute. „Wie durft er met me mee te springen?” vroeg Flip. „Oké!” was oom Jochem direct enthousiast. De professor bromde wat in zijn baard, niet erg vriendelijk, maar daar hij er vanzelfsprekend weinig voor voelde om in zijn eentje met de auto naar beneden te komen, koos hij de wijste partij en zei: „Ja!” en greep zich aan de stok vast. „Eén, twee drie,” telde Jochem, „spring!” En daar gingen ze!

145 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

„Ik geloof niet, dat deze paraplu zo erg sterk is,” zei Flip, toen ze gesprongen waren. Flip had altijd van die gezellige opmerkingen als het te laat was. Want hij had nog niet uitgesproken of het regenscherm bewees dat het geen valscherm en niet sterk was. „Floep” zei het regenscherm en geen sekonde later klapte het edele drietal al tegen de vlakke. Flip dacht dat hij door de grond ging, want hij kreeg zijn corpulenten oom op zijn rug. De

professor bleef als een suffe heidense medicijnman, die geesten bezweert, met zijn baard op de grond liggen.

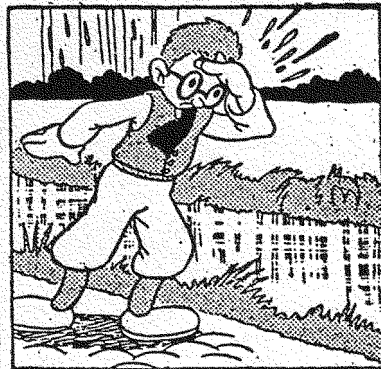
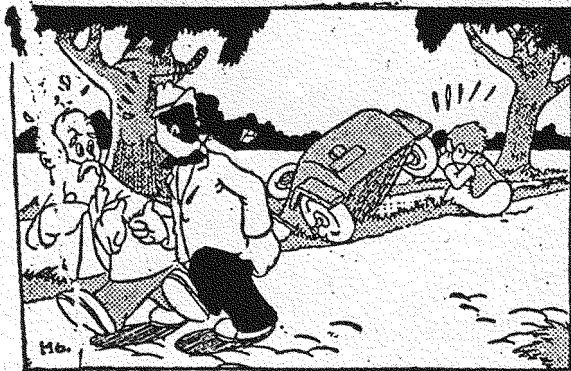
Ze waren nauwelijks van de schrik bekomen of ze vernamen een vreemd snorrend geluid. Het was Jochems auto, die met een fantastische snelheid naar beneden kwam.

„O!! mijn beste, brave vehikel!” huiltte Jochem. „hij valt te pletter!” Dat bleek echter nog al mee te vallen. Want met een blubberige plons

dook het geval met zijn neus in een sloot, hetgeen een fontein van modder, kroos en drab ten gevolge had. Flip liep boos naar den professor toe. „Nou ben ik mijn baantje bij mijn oom kwijt, gekke professor,” riep hij woedend. „nou is de auto kapot. Dat komt allemaal door jouw idiote uitvinding. Had je niets beters kunnen uitvinden als je nou met alle geweld iets uitvinden wou?”

(Wordt vervolgd.)

1:46 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

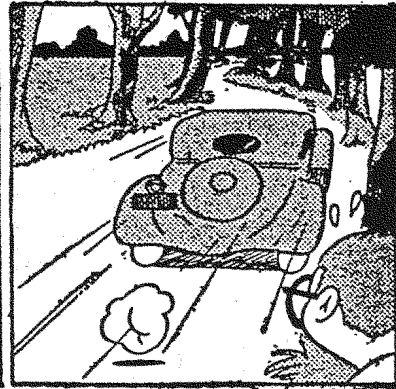
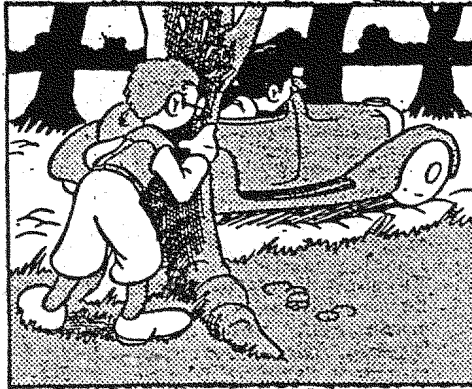
JOCHEM, die zag, dat hij hier somelijk en verzoenend moest optreden, gaf den professor een wenk en fluisterde: „Laat hem maar zaniken, laten we maar weggaan.” En hardop zei hij, terwijl hij zich tot zijn neef wendde: „Maak je nou maar niet zo druk, Pas jij hier op onze auto. Dan ga ik met den professor naar de stad, den commissaris opzoeken. „Zo m'n zorg,” mompelde Flip mok-

kend, en hij ging met zijn grote hoofd in zijn handen op de wegberm zitten treuren. Inmiddels verdwenen Jochem en Dionysos druk pratend om een bocht van de weg. Maar terwijl Flip daar als een treurwilgje aan de slootkant zat, gebeurde er weer iets heel zonderlings, of liever gezegd, zonderling was het voor Flip eigenlijk niet meer, het was eerder wat onverwachts! Want plotseling zweefde daar de auto, die

als een muur zo vast in de slootmodder zat vastgezogen, gemakkelijk en licht als een duivenveertje de lucht in. „Aha”, riep Flip, weer dadelijk bij de pinken, „daar komen Roeke en Loos natuurlijk weer terug; ze hebben de machine zeker aan laten staan!” Hij sprong op en tuurde met de hand boven zijn brilleggen de weg af.

(Wordt vervolgd.)

147 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

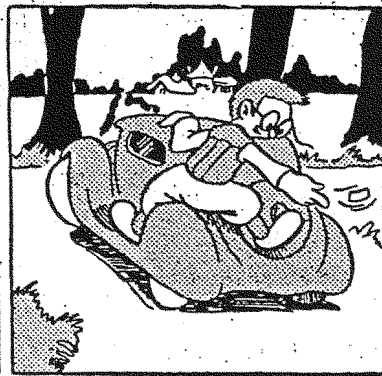
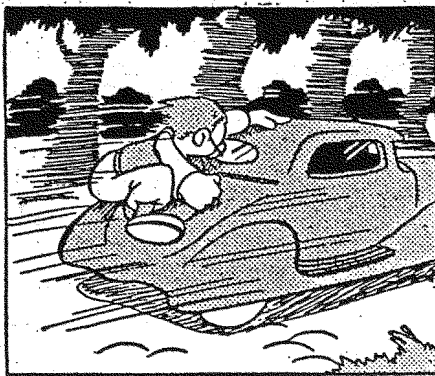
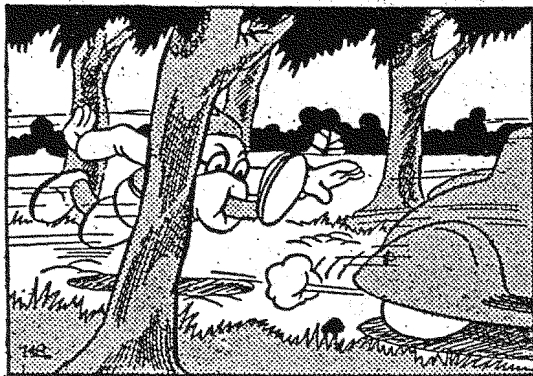
EN kijk! Daar kwam inderdaad in de verte de bekende grijze wagen van Roeke en Loos aantuffen. Flip verschoot zich als de gesmeerde weerlicht achter een boom en wachtte af. De grijze wagen stopte bij Flip en Roeke stak zijn gemene hoofd uit het portier-raampje. „Nou Loos”, hoorde Flip hem zeggen, „die malle auto van dien dikken kerel hangt weer in de

lucht. Als we nou straks bij den doctor zijn met de uitvinding, dan klapt hij nog eens naar beneden. Reken maar, dat die drie bemoelalletjes dan wel voorgoed hun mond zullen houden!” „Laat-ie faan saan”, grapte Loos, „vort maar weer met 'm!” Hij gaf gas en met een sprong schoot de grijze wagen vooruit. Flip dacht eigenlijk, dat hij te boos

was om zich nog eens met dat be-roerde koffertje van den professor in te laten, maar daar hij zijn oon zo oneerbiedig „dien dikken kerel” had horen noemen, voelde hij plots de woede weer als spuitwater in zich opbruisen. Hij weifelde eerst nog even, maar toen...

{Wordt vervolgd.}

148 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

MAAR toen nam hij een héél verschrikkelijke spurt achter de grijze wagen aan en haalde deze met een tiental reuzepassen in. Hij nam een fikse sprong en klauterde op het reservewiel van de zich nu alras in volle vaart bevindende automobiël.

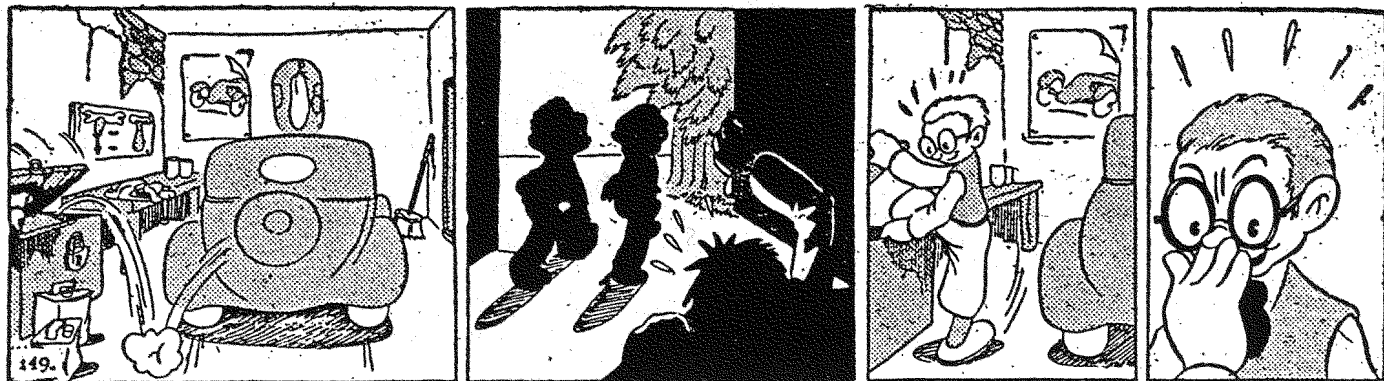
„Ik weet niet van wien jullie deze wagen gestolen hebben,” grijnsde Flip, „want eerlijk zullen jullie er zeker niet aangekomen zijn... maar als ik er krasjes op gemaakt heb,

dan moeten jullie het den eigenaar maar vergoeden. Dat zijn nu eenmaal de risico's van het vak, dat jullie hebben uitgezocht. Aan iedere medaille zit een keerzijde.” En tot zichzelf vervolgde Jochems neefje: „Ik zit hier nu wel niet zo erg gemakkelijk, maar ik heb een vaag voorgevoel, dat mijn moeite wel de moeite waard is.”

De wagen maakte ondertussen een bocht: „Hé!” verwonderde Flip zich, „ze gaan niet naar de oude

schuur. Ze nemen een andere weg!” En eensklaps herinnerde hij zich, wat Roeke gezegd had over den „doctor”. Natuurlijk, daar ging de uitvinding heen! „Dan moet ik een spoor achterlaten”, vond Jochem uit, „maar hoe?” Hij dacht een paar seconden na en viste plotseling met een opgewekt gezicht een bundel visitekaartjes uit zijn binnenzak op en liet, telkens als ze een bocht maakten, er eentje vallen.

149 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

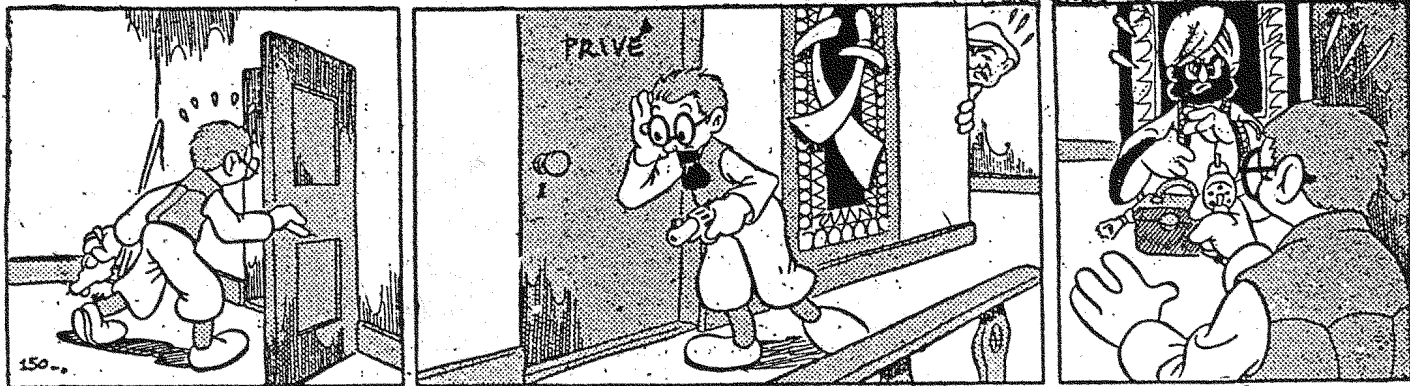

NA een half uur rijden scheen de wagen de plaats van zijn bestemming te hebben bereikt. Hij draaide kalm een oprijlaan in en schoof aan het eind daarvan een vrij donkere garage binnen. „Maar goed, dat het hier nogal duister is,” zei Flip tot zichzelf. Hij sprong erwijl de auto nog reed, van het eservewiel af en dook in een ge-

reedschapskist. Hij liet het deksel zakken, maar net zóver, dat hij door een kiertje kon zien, wat de heren Roeke en Loos uitvoerden. Hij zag ze uitstappen en met het koffertje door de openstaande garagedeuren verdwijnen. Nu is het weer mijn beurt! zei Flip. Hij deed het deksel van de kist helemaal open en stapte er uit. „Wat zal ik

doen, ze achterna gaan of op een andere manier proberen dit huis binnen te dringen?” vroeg hij zich af. En, naar zijn achterzak tastend: „M'n revolver heb ik tenminste bij me, dat scheelt al direct een heel stuk. Ik meen, dat ik aan de achterkant van deze garage een deur heb gezien, daar moest ik mijn onderzoekingsstocht maar eens beginnen.

150 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

ZO gezegd, zo gedaan. Onhoorbaar liep Flip naar de deur en opende deze behoedzaam. „Ik geloof, dat het maar een ongevaarlijke bijkeuken is, waar ik in terecht kom”, mompelde Flip, terwijl hij zijn hoofd voorzichtig om de hoek van de deur stak.

Hij slipte naar binnen en sloop verder. Hij kwam nu in een brede marmere gang, waar overal op de muren vreemde Oosterse voorstellingen geschilderd waren, hier en daar on-

derbroken door een wandkleed met een paar gekruiste krissen.

„Het lijkt wel of ik hier in een Turkse tempel ben”, dacht Flip. „Ik ben benieuwd wat voor vreemde vent hier woont. Zeker een of andere Mohammedaan! Of misschien wel een Egyptenaar of zo. Enfin, we zullen zien”.

Hij huppelde zacht een trap op en kwam bij een deur, waarop met ruwe letters „PRIVE” geschreven stond.

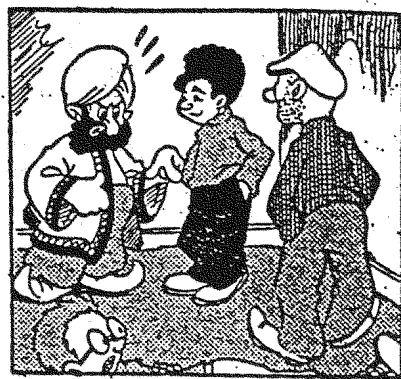
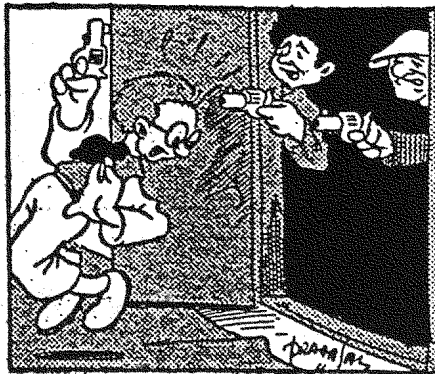
„Ik ben niet simpel”, zo dacht Flip, „ik vermoed, dat we hier

wel iets meer te weten zullen komen. Ik zal hier maar eens zonder kloppen binnenwandelen!”

Maar ach! die zoete argeloosheid van het neefje! Als hij eens geweten had, dat Loos hem om een hoekje van het portaal bespiedde met een verbaasd gezicht. En niet alleen verbaasd, neen, ook wraaklustig staarde hij naar dezen uit de dood verrezene.

Intussen had Flip de knop van de deur omgedraaid, terwijl hij zijn revolver in echte detective houding voor zich uit hield.

151 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

„Ik ben gewend, dat men klopt, wanneer men binnen treedt”, zei de vreemde Oosterse verschijning. „het doet mij leed, dat gij met deze gewoonte op on hoffelijke wijze breekt.”

„Poe”, zei Flip. „over goede gewoonteden gesproken. Vindt u het bij geval zo'n goede gewoonte om een paar eerste klas schurken opdracht te geven andersmans uitvindingen te stelen. Handen omhoog en

geen praatjes. We zijn hier niet op de kermis, al zou je dat misschien zeggen als je in de spiegel kijkt.”

„Ik steel niet uitvindingen”, zei de Oosterling woedend. „Ik ben Doctor Badhan Doe Kom en ik bezit veel eer. Maar grote en goede uitvindingen moeten ten nutte van de ganse mensheid komen, en niet aan één bepaalde regering, die van zoiets er toch altijd maar voor zichzelf profiteert. Daarom heb ik hem van den professor geleend; hij kon er

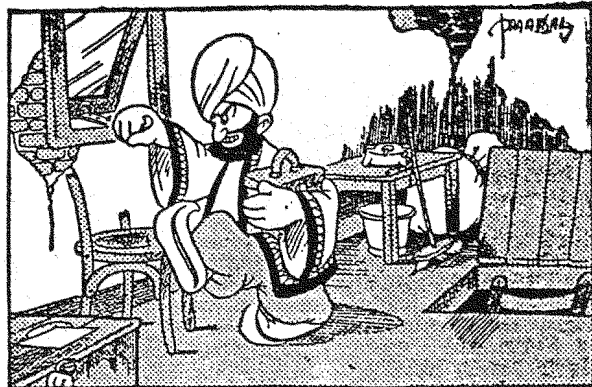
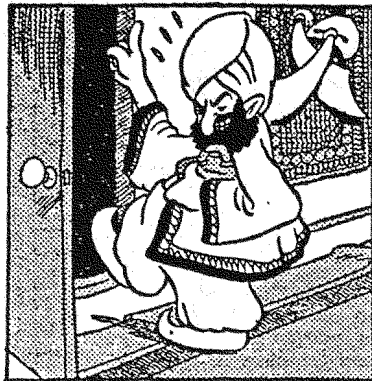
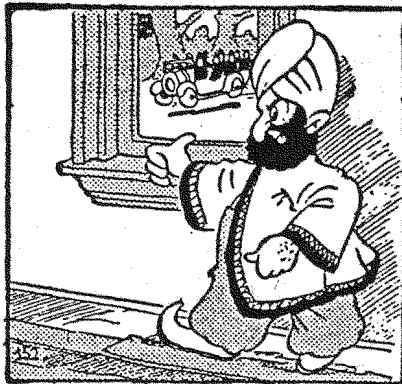
eens verkeerde dingen mee gaan doen.”

„Altijd leuk, dergelijke praatjes vond Flip.

„Inderdaad, je hebt gelijk brilleman!” klonken in eens twee welbetruchte stemmen. O, wat schrok die Flip toen onzalig. En voor de rest vraagt men? Nu, het is begrijpelijk, dat Flip enkele ogenblikken later voor de tweede maal die dag zwaar gekneveld op de vloer lag.

(Wordt vervolgd)

152 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

DOCTOR BADHAN DOE KOM, Roeke en Loos waren samen druk aan het mompelen gegaan. Eensklaps klonk buiten het geluid van een auto. De Doctor liep onmiddellijk naar het venster en keek

„Wat mag dat zijn?” hoorde Flip hem in zichzelf mompelen en toen harder: „Potsduizend! De politie met een overvalwagen! Wat maken

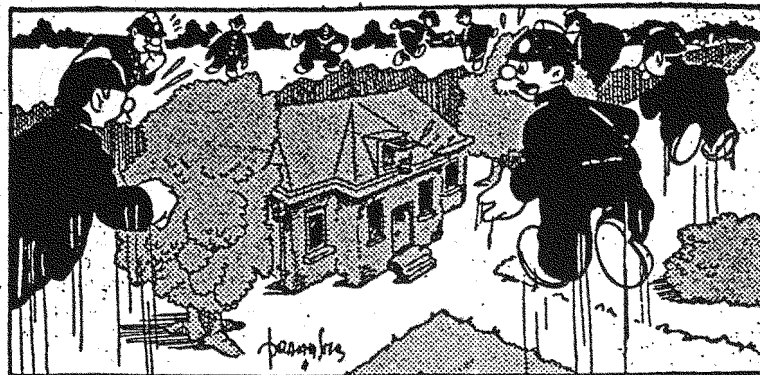
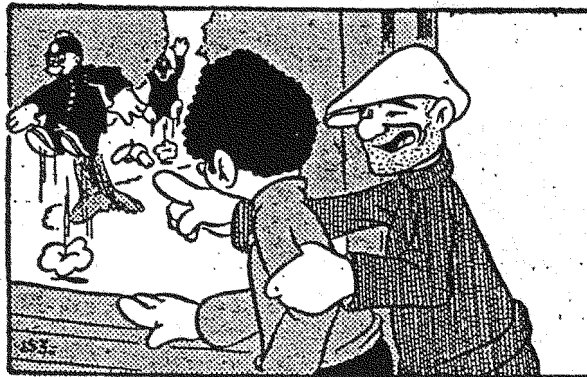
wij nu? Dat zal die ellendige brillemans ons wel geleverd hebben, dat koopje. aha! Ik weet! Ik zal de mannen van de politie in de lucht hangen, dan zijn zij weerloos! Doctor Bad Han Doe Kom is oppermachtig met deze inventie. Hij zal de wereld veroveren! Niets weerstaat hem!”

Hij greep snel het koffertje en liep naar de deur.

„En gij, brillemans,” riep hij, terwijl hij zich omdraaide, „gij zult er van lusten als ik terugkom, reken daar op.” Hij verdween door de deur. Snel spoedde hij zich, gemeen grijnzend, door vele gangen en vertrekken, om tenslotte op de zolder te arriveren. Hier klom hij op een tafel en stak zijn Oosters hoofd door het dakraampje

(Wordt vervolgd)

153 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

BENEDEN in de kamer stonden Roeke en Loos toch wel een beetje angstig het venster uit te kijken. Ze zagen, hoe de politieauto stopte en hoe er een tiental martiale agenten uitsprongen, die onder leiding van een brigadier dadelijk begonnen het huis te omsingelen. Plotseling greep Loos Roeke enthousiast bij de arm. „Kijk,” kraaide hij van plezier. „de uitvinding werkt toch maar prachtig.”

De gebonden brilleman zei enige héél lelijke woorden.

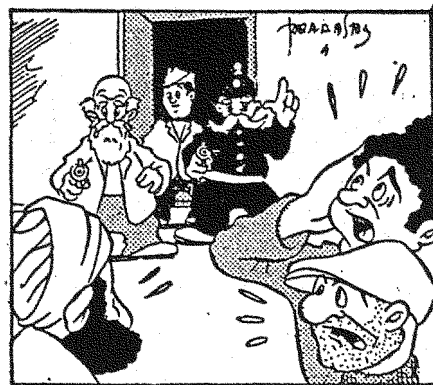
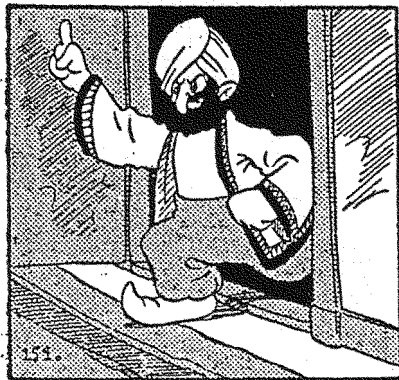
„Hou jij je mond maar, knapie, jou wordt niks gevraagd,” antwoordde Roeke brommend. „Jij zal straks wel anders piepen!”

Buiten waren de politiemannen één voor één, de lucht in gegaan. De meesten van hen waren zó verbouwereerd, dat ze hun revolver lieten vallen en de handen in de lucht staken. Het is dan ook voor

één agent geen alledaagse gewaarwording om, als je net in de uitoefening van je functie bent er op zo'n rare manier van ontheven te worden. Ze slaakten de vreemdste uitroepen, zoals „Watsammenougebeure?” en „Is dat effe besuikerd?” Ondertussen keek de Doctor met een gelukkig gezicht uit zijn dakraampje en hoorde de uitroepen met vreugde aan.

(Wordt vervolgd.)

154 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

HANDENWRIJVEND kwam het Oosterse heer weer de kamer binnen. „Zo, mijn heerschappijpen” zei hij terwijl hij de wijsvinger van zijn rechterhand veelbetekenend in de hoogte stak. „Ik kan u tot mijn onuitspreekbaar genoeg mededeling doen van de daadzaak, dat de politie, die deze ellendige brillleman figuurlijk op ons dak heeft gestuurd, thans letterlijk ongeveer tien meter boven datzelfde dak zweeft en zich uitput in vreemd geschrei en ver-

onderstellingen. Nu is eerst aan de orde het onschadelijk maken van dezen brillenknaap en als dat geschied is, mijne heerschappen, dan is de eerste steen gelegd voor het nieuwe en beter wereldrijk van Doctor Badman Doe Kom!”

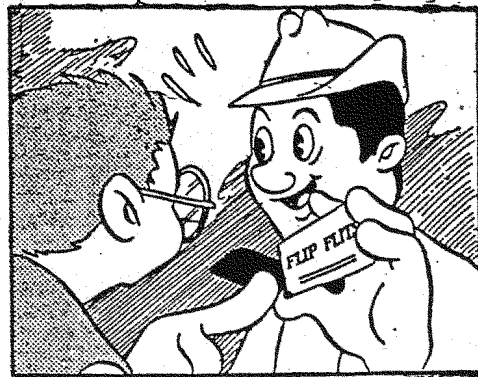
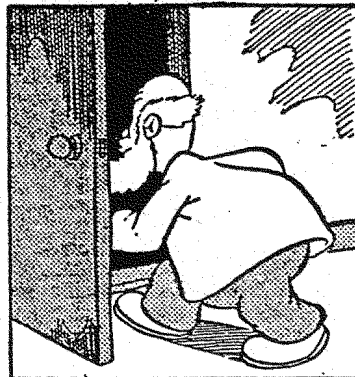
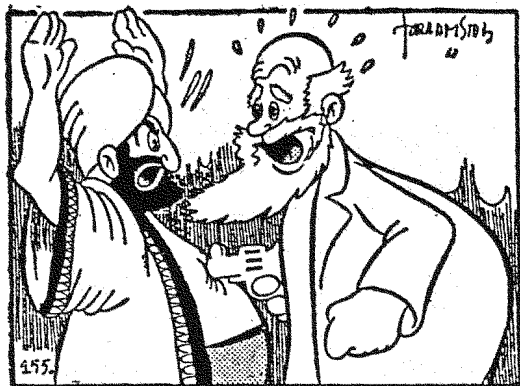
Roeke en Loos waren vreselijk onder de indruk — per slot van rekening waren zij het geweest, die die eerste steen met metselkalk bestreken hadden... „Een nieuw en beter wereldrijk!” De Doctor onreuwde het

naast uit. „En ik zal daarin alleenheerser zijn!”

„Het spijt me vreselijk voor je, mijnheer Badman, klonk plotseling de brommerige, doch zeer luide stem van ons aller vriend en redder in de nood, commissaris Brombeer. „maar zover is het nog niet. Voorlopig ben je alleen nog maar een arrestant en bovendien de mijne! De handjes maar in de hoogte, mijnheer... eh... Komoo Jeh Anden.”

(Wordt vervolgd.)

155 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmaschine

DAAR stonden commissaris Brombeer, Jochem Jofel en zelfs de professor, die de stoute schoenen had aangetrokken en nu onwennig, heldhaftig en olijk met een revolver in het rond zwaaide. De revolver was weliswaar niet geladen, want dat had Brombeer niet aangedurfd, maar het stond toch heel indrukwekkend. De professor stevende recht op den Doctor af. Hij prikte den geleerden baardaap enthousiast met de revolver in de buik en schreeuwde: „Zo, dus jij bent de man, die zich

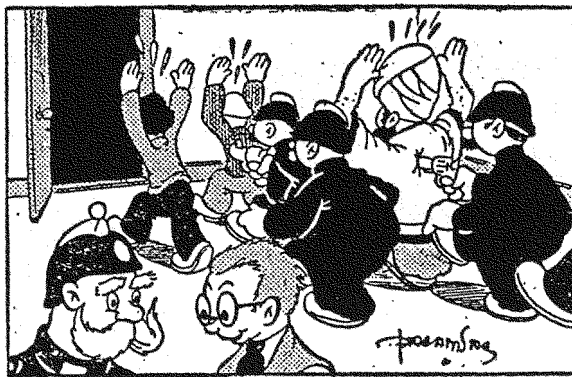
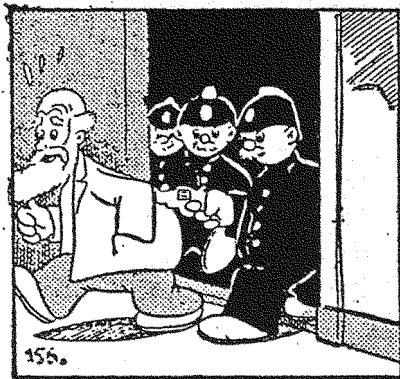
doctor noemt en die daarom zeker mijn uitvinding heeft gestolen? Dat zal je berouwen kereltje! Zeg op! Waar heb je mijn koffertje gelaten? Snel, anders...”
Wat er „anders” gebeurd zou zijn, dat wist de professor zelf waarschijnlijk evenmin als iedere andere sterveling behalve Bandan. Die stamelde dan ook geheel overbluft: „O... o... o... op zzolder, in... in... de...d...d... daaakgoot.”
„Braaf zc.” prees de prof. „wilt u even op dezen „doctor” letten, commissaris, terwijl ik uw mannen

weer op de begane grond breng?” Resoluut stapte hij de deur uit, naar de zolder.

Flip was ondertussen door zijn oom bevrijd „Prachtig werk, jongen”, prees de oom. „we kwamen langs de plek, waar we je achter hadden gelaten en toen vonden we mijn auto, die nu echter op een heel andere plek lag. We hebben hem wonder boven wonder weer op gang gekregen en volgden samen met de overvalwagen jouw visitekaartjes!”

(Wordt vervolgd.)

156 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

NA een korte tijd wachten kwamen de professor terug, nu vergezeld van een tiental agenten. „Het is voor elkaar, hoor,” zei hij, eindelijk ten overvloede, „de uitvinding is nog in prima staat!”
„Breng deze onverlaten weg, mannen,” bulderde Brombeer, „maar wees voorzichtig met ze. Verlies ze geen ogenblik uit het oog, want het zijn een stelletje gevaarlijke sujet-

ten!”
Met onverwachte gretigheid begonnen de agenten, die nog steeds boos waren over 't onverwachte zwaartekrachtverlies, zich van hun taak te kwijten en een ogenblik later stapte het hele gezelschap de onzalige kamer uit. De commissaris riep Flip Flits nog even apart. „Flip, mijn jongen,” bromde hij, „ik kan niet anders zeggen, dan dat je je een dap-

per detective hebt betoond. Ga zo voort, mijn zoon, en dan zul je eenmaal misschien dezelfde roem verwerven als je oom Jochem Jofel! Want dat is een groot mens, Flip.”
„Nou,” zei Flip, „dat heb ik ook altijd gedacht. Het is een jofele oom. Hij vertelde me altijd precies wat ik doen moest...”
Ondertussen werden beneden Roeke en Loos in de overvalwagen geladen.

157 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmaschine

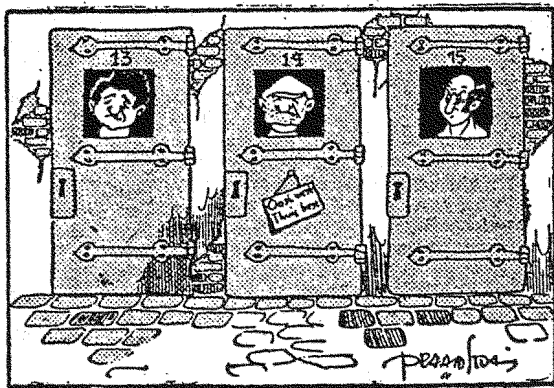
TOEN Flip en Brombeer in de tuin van de villa kwamen, waren zij net op tijd om getuige te zijn van een vreemdsoortig en overwacht schouwspel. Midden in een kring van flinke politie-agenten stonden Badhan Doe Kom en ons aller vriend Jochem Jofel. De Oosterling keek ongelooflijk angstig en taste met trillende vingers door zijn baard. De houding van den wereldreiziger was daarentegen heel wat manlijker. Hij zei bijzonder lelijke dingen tegen het machteloze, koffiekleurige heerschap en stroopte met een driftig

gebaar zijn mouwen op. „Oosterling,” smaalde hij, „niks te Oosterlingen. Mij kun je niet bedotten. Ik heb geen vertrouwen in die baard van jou, mijnheer Badhan Doe Kom. Kom, kom, laat ik je gezicht eens even reinigen van vreemde smetten...” En met deze woorden trok Jochem met een forse greep met zijn rechterhand aan de tulband en met zijn linker aan de baard. Nu was het niet zo verwonderlijk, dat de tulband niet aan het nu van pijn gillend Oosterse hoofd was vastgegreoid, wel daarentegen, dat dit met de baard evenmin het geval was.

En stomverbaasd zag Jochem daar een heel bekend gezicht verschijnen. „Piet Petat!” stamelde hij op een toon, waarin verwondering en boosheid beiden naar de eerste plaats dongen.

Piet Petat had plotseeling alle schroom verloren. Hij was ziedend kwaad geworden, toen hij bemerkte, dat al zijn toneelspel voor niets was geweest. Hij trikte en balde zijn vuisten, maar het gaf hem niets. De professor was inmiddels op Flip afgestevend. „Ben je nog kwaad, Flip?” vroeg hij „Kwaad?” verwonderde deze zich.

158 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmachine

„NOU ja, kwaad,” deed de professor verlegen, „dat nou niet direct maar... eh... we hebben toch wel eens zò een klein woordenwisselingetje over een nog kleiner meningsverschilletje gehad, is het het niet... En 'n dacht ik...”

„Professor,” stelde Flip vast, „neemt u van mijn één ding aan! En dat is: professoren moeten nooit denken, absoluut nooit... En wat dat kwaad-zijn betreft: geneert u zich maar niet hoor de grootste gek kan zich wel eens een keer vergissen — dus ik vergeef het een professor graag. Ik ben ruim van hart!”

„Prachtig, heerlijk,” zuchtte de geleerde heer opgelucht, „dat is nou echt een pak van mijn hart. En voor het overige heren, heb ik een pracht plannetje. U bent toch mijn gasten? Juist. Dan stel ik u voor: Wij gaan kijken hoe de Hadebewoners, te weten Piet Petat, Roeke en Loos, onder het raadhuis worden opgesloten. Vervolgens gaan we eens heerlijk uitrusten en dan gaan we vannacht op de karpervangst in mijn particuliere visvijver. Wanneer wij enige dartele waterdienaaren uit hun element hebben geslingerd, gaan wij deze braden in de gastronomische afdeling van mijn

laboratorium om ze vervolgens besproeid met edele limonadesiropen te nuttigen. Kortom wij maken er een feestje van.”

„Prachtig, prof!” juichten oom en neef als uit één mond.

Even later reed de auto met drie opgewekte meneren weg achter een adere auto, waarin zich drie minder opgewekte mannetjes bevonden. De drie boeven werden in drie cellen gezet en konden daar hun zonden overdenken.

(Slot volgt)

159 Jochem Jofel en de zwaartekrachtmaschine

DIE nacht in alle donkerte gleed een roeibootje met drie personen over het water. Plotse-ling zei een der silhouetten, één met een baard: „Hier, Jochem, dit is een prima plekje. Hier zitten de karpers als watervlooiën zo talrijk. Het bootje werd zwijgend — om de visjes niet te verjagen — vastgelegd

et de hengels kwamen voor de dag. Een tamelijk dik silhouet stak een even dikke — dat wil dan zeggen „in verhouding” — sigaar op. Toen de volgende ochtend de zon opging was het drietal nog steeds vol spanning bezig. „En straks het feestje nog prof!” juichte Flip, die eigen-lijk nog een echt kind was.

„Stil jongen,” baste Jochem, „luid-ruchtige knapen maken altijd dat ooms bij het vissen niets vangen... Zo pratend haalden ze menig visje bet water

UIT.

(Morgen een nieuw avontuur van Jochem Jofel.)